

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592665872/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

han kan vise sig i Verden; men formedelst hans Hengivenhed for en Person, han har kjendt som Barn, og hvem jeg vil kalde X, hvilket jo er den mathematiske Betegnelse for det Ubekjendte, vil jeg kalde ham Y.

I Førstningen, medens vi gik i Vaticanet, mente Y, at det var en meget god Maade at fordrive Tiden paa, og han syntes en Stund ret tilfreds; men jeg mærkede dog, at han blev alt livligere og gladere, jo mere Tiden nærmede sig, da vi skulde gaae. Kl. 3 $\frac{1}{4}$ vare vi ude paa Pladsen; jeg satte mig paa en af Afviserne og røg en Cigar, medens Y løb omkring paa *Piazza Rusticana* og kiggede ind i enhver Vogn for at see efter X. Endelig, da Y mente, at X maaskee allerede var kommen, gik vi ind i Kirken, og Y fandt stort Behag i det skyggefulde og dog lyse, mægtige Rum. Ja, han sagde, at paa et saadant Sted, der var rummeligt og dog hyggeligt og værdigt udstyret, var det saare velvalgt at møde X, hvis hun blot kom. Pludselig opdagede han X siddende ved Foden af Baldachinen, og han gjorde et Sæt i Luften, som om han havde Vinger, medens jeg gik hen og gjorde et sømmeligt Buk for de tre Damer. Y faldt fra sit Luftsprung ned imellem X og Lieutenanten – saaledes kalder han en vis høi Dams og vil gjerne for ikke at vise Mangel paa Ærefrygt, lade det være: Gardelieutenant – , saae paa Sidstnævnte og sagde klynkende til mig: Hun er mig for stor, hende havde jeg ikke ventet. – Kjære Ven, sagde jeg, hvad er det nu for Snak, at hun er for stor? Nylig fandt Du jo, at selve Peterskirken var netop stor nok, og hun kan dog magelig staae under en af de smaae Engle, der forsvinde ved Indgangen. – Ja, svarede Y, det kunde jeg nok forklare, hvis jeg var i Humeur dertil; men i Skyggen af hende bliver jeg mismodig. – Imidlertid fulgte vi med X, take med hende om Sibyllerne i *Sa Maria in Pace*, om Canova og Thoevaldsen, medens vi gik forbi deres Værker, og Y slog sig forsaavidt tiltaals, at han blot engang imellem ved at rykke i mig og gjøre en eller anden Bemærkning om X's Øine fik mig til at tale forkert. Men saa blev det med Et meget slemt. Lieutenanten vilde staae lige ved Indgangen til Capellet; andre Lieutenanter med og uden Skjæg indfandt sig, og Y, der havde faaet Smag paa at lytte til X's Stemme og ikke længer kunde være ved Siden af hende, blev saa balstyrig, at jeg fandt mig foranlediget til at sige ham: Husk paa, Hoistarede, at vi ere dannede Mennesker; riv og slid ikke saadan i mig, men lad mig tale med Damerne og gjøre mig saa behagelig som mulig; det vil mishage X, hvis hun

seer, at jeg ikke efterkommer Reglerne. – Men ulykkeligvis gav Sergeanten Hornsignal til X om at trække sig tilbage fra Vedetkjeden og slutte sig til Bataillonen i Anledning af, at en stor General nærmede sig til Inspection, og medens Blødet steg Y til Hovedet, begyndte Musikken og gjorde ham aldeles uregerlig. Tonerne tumlede med ham som Vind og Bølger med et Skib uden Ror, og endelig klyngede han sig til mig og sagde: Kan Du da ikke mærke, at jeg er aldeles tilovers, aldeles uden Hjem og Tilhold her? Se Dig om, se paa dem, og se paa mig! Er jeg ikke imellem dem som en Otaheitier, en Nyseclænder, en Nyfoundlænder? Ingen af dem kan forstaae mig, og hvis de kunne, have de dog deres Grunde, hvorfor de ikke ville. – Sniksnak, Passiar, svarede jeg; det at være uforstaaet er en saa gammel Geschichte, at man ikke taler om den i Selskabet. – Ja, vel, svarede Y; men læg nu Haanden paa Hjertet og svar mig: om ikke Hun horer til Selskabet, har en god Del af sin Tilfredshed og Lyksalighed baseret paa, afhængig af Selskabet? – Jo, svarede jeg truffen. – Vel, vedblev Y sørgmodig, hvad er saa den consequente Slutning? Saa dyrebar hun end er mig for Nutids og Fortids Skyld, ja netop fordi hun er mig saa dyrebar – vilde det da ikke være bedre for os Allesammen, om Du og jeg gik bort og aldrig kom tilbage? Sergeanten tilføiede da et Par Navne paa Listen over Fluerne, der ere komne Lyset for nær, og Fru v. H. vilde faae hende canoniseret, ja med Tiden gjort til Capitain-Vagtmester. – Vel, sagde jeg; men saa burde vi reise strax, øieblikkelig gaae til Gesandten om Pas. – Ja, strax, paa Øieblikket!

I dette Øieblik hørte Musikken op, og det bragte os Begge noget ud af vor romantiske Flugt; men Ordet var nu engang gjensidig givet, og vi gik.

Lige ved Udgangen mødte vi Hr. v. Hompesch, og denne høflige Herre lod os ikke slippe forbi uden en Conversation og en Forespørgsel om, hvor Damerne vare, hvorledes de havde moret sig o.s.v. Men ligesom vi saa vilde gaae, stode vi overfor X. Saasnart X smilede, havde Y glemt baade Gesandt og Pas, og da Lieutenanten saa meget venlig spurgte, om jeg kom om Aftenen, følte jeg heller ingen Hast, men mente, vi kunde reise idag.

Da vi saa iaftes gik fra X og jeg spurgte Y, om vi nu skulde reise næste Morgen, havde han, som Comtesse Felicia vilde sige, den Frækhed at nægte, at han nogensinde havde tænkt paa at reise, og han be-